

عنوان مقاله:

بررسی دلایل پایداری بخش پنج شهرک شوشتر نو با استفاده از روش اپا یا POE

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی بنای ماندگار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

اسماعیل ضرغامی - دکتری معماری

رحمت اله امیرجانی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری

خلاصه مقاله:

یکی از شناخته شده ترین پروژه های مسکونی در تاریخ معماری معاصر ایران، شهرک مسکونی شوشتر نو طراحی شده توسط کامران طباطبایی دیبا می باشد که در هنگام بهره برداری فاز اول پروژه در سال 1359 خورشیدی نقطه عطفی در طراحی مجموعه های زیستی معاصر به شمار می رفت. اما با گذشت زمان و همچنین رویارویی این مجموعه با اقلشار مختلف جامعه و نیاز های آنها، به سرعت مورد فرسایش قرار گرفت و این سوال را در ذهن نظریه پردازان معمار و شهرساز به وجود آورد که به چه علت پروژه ای که در زمان خود به عنوان مطرح ترین طرح مسکونی پایدار شناخته می شد به یکباره به یکی از فجایع طراحی معماری تبدیل گشت؟ در بررسی های به عمل آمده از شهرک شوشتر نو، نکته ای که تا بحال به آن اشاره ای نشده، دور از آسیب ماندن بخشی از این بافت است که امروزه نزد ساکنین آن به بخش پنج شهرت دارد می باشد و می توان گفت که از زمان بهره برداری تا بحال پایدار باقی مانده است. در این تحقیق نیز بر آن بودیم که دلایل پایداری بخش مذکور و همچنین فرسایش قسمت های دیگر بافت را با استفاده از اپا یا POE که روشی سیستماتیک جهت ارزیابی ساختمان ها پس از بهره برداری می باشد مورد بررسی قرار دهیم و نتایج حاصل شده بیانگر این امر است که عدم انعطاف و پاسخدهی طراحی بخش عمده ای از این مجموعه با نیازهای کاربران در طول زمان، عدم انعطاف مجموعه نسبت به نصب تاسیسات شهری مختلف و همچنین مالک نبودن اکثر ساکنین، به عنوان دلایل عمده فرسایش مجموعه شناخته شده و پیش بینی و طراحی صحیح همین عوامل، و از جمله مالک بودن اکثر ساکنین در بخش پنج مجموعه شوشتر نو نیز باعث پایداری و ماندگاری این قسمت تا به امروز شده است.

کلمات کلیدی:

شوشتر نو، بخش پنج شوشتر نو، پایداری، پایداری شهری، اپا، POE

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/213572>

